

JUSTICIA SOCIAL

Núm. 149 - Any IV - Epoca III

Barcelona, 12 de maig de 1934

Número solt: 15 Cts.

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

Un atemptat a l'avenç social de l'autonomia

Units més que mai

Totes les coses que estan succeint a Espanya formen part d'un pla destructiu que té els següents punts a executar: desvirtuar la legislació social, restaurar els privilegis de l'Església i fer impossible l'existència de la Catalunya autònoma. I es dona el cas que Catalunya encara i totalitza el laïcisme, l'avenç social i el principi de llibertat i de democràcia autònoma.

La classe obrera de Catalunya té la consciència clara que les seves millores i el seu desenrotllament progressiu estan íntimament units a la vigència del règim autònom, i no pel que aquest representa en ordre a la democràcia, sinó per allò que té de símbol davant de la reacció peninsular.

I davant dels perills que corre el règim autònom de Catalunya, nosaltres no ens deixarem desviar pels que volen establir una diferència entre el moviment de classe i l'autonomia. Perquè, avui, moviment obrer i autonomia tot és u.

Les forces d'esquerra que s'han compromès amb nosaltres a defensar el laïcisme, l'autonomia i els avenços socials, no solament compleixen la missió de mantenir íntegra la democràcia, sinó que fan possible les transformacions de caràcter social que el Socialisme preconitza per al futur.

I de la mateixa manera que diem als camperols: Unió Socialista de Catalunya us garanteix l'aplicació de la llei de Contractes de conreu, diem als partits de l'actual coalició d'esqueres que anirem amb ells allà on calgui per a defensar l'autonomia, res més que l'autonomia de Catalunya. Perquè sabem allò que moralment, políticament i socialment representa l'autonomia de Catalunya.

I sabem que defensem, al mateix temps, i amb la revolució, si cal, els drets dels obrers peninsulars, els principis de llibertat que va mantenir el Govern d'Azaña coaligat amb el Partit Socialista; i sabem, a més, que d'aquesta manera fem possible que a Espanya, amb el manteniment dels avenços socials, tingui lloc un moviment d'opinió de caràcter esquerrà, recolzant el qual, els nostres companys socialistes garanteixin la lliure expansió del moviment obrer peninsular.

Per a l'aplicació de la llei de Contractes de conreu

Rabassaires,
Parcers,
Conreadors de la terra,
ESTIMATS COMPANYS!

Entrada en vigor des del dia 2 del corrent mes la Llei de Contractes de Conreu votada pel Parlament de Catalunya, sols manca que els conreadors tots s'hi acullin per tal que tingui una plena efectivitat i sigui allò que està destinada a ésser: un instrument formidable de millorament i de redempció dels obrers del camp català. I convé que això sigui ben aviat per tal que el Govern reaccionari de Madrid topi amb una indestructible situació de fet en pretendre anular, obeint els dictats de la Lliga, aquesta Llei que constitueix un dels més preats orgulls i una de les majors esperances dels obrers catalans, tant del camp com de la ciutat.

La Unió Socialista de Catalunya que des del Govern de la Generalitat ha contribuït d'una manera enèrgica i decidida a la promulgació d'aquesta Llei, no vol ara que per desconeixement, per part dels conreadors interessats, dels tràmits a seguir per tal de donar-li efectivitat, quedin sense aplicació tots els grans avantatges que això enclou i se us ofereix a ajudar-vos i a assessorar-vos en la revisió de les condicions del vostre contracte d'arrendament. A tal objecte, la Unió Socialista de Catalunya, ha muntat una assessoria jurídica que trametrà gratuïtament a tots els conreadors que ho demanin i que envïin el segell per a la resposta. UN MODEL DE LA DEMANDA DE REVISIÓ QUE CAL PRESENTAR A LA COMISSIÓ ARBITRAL i totes aquelles altres orientacions que siguin necessàries.

A fi que aquest model de demanda s'ajusti millor a les necessitats de cada classe de contractes, és necessari que en fer la demanda es faci constar.

LA NATURALESA DEL CONTRACTE.

SI EL CONTRACTE ES ESCRIT O VERBAL.

LES CONDICIONS DEL CONREU (RABASSA, PARCERIA, SUB-ARRENDAMENT, etc.).

SI HI HA CADASTRE I SI POSTERIORMENT AL CADASTRE EL PROPIETARI HA FET MILLORES A LA FINCA.

SI NO HI HAGUES CADASTRE, EL PROMEDI DE PRODUCCIÓ ANUAL DURANT ELS SIS ANYS DARRERS.

LA VALOR DE COMPRA-VENDA DE LA FINCA DURANT AQUESTS SIS ANYS ULTIMS I EL PREU UNITARI PER HECTAREA.

LES APORTACIONS DE DIVERSA ESPECIE I LES PRESTACIONS CONCERTADES ENTRE PROPIETARI I ARRENDADOR.

En la seguretat que ho fareu així i que voldreu contribuir d'aquesta manera a la ràpida implantació d'aquesta Llei que tants beneficis ha de reportar a tots els obrers de Catalunya,
Rest a vostra i del Socialisme,

RAFAEL FOLCH I CAPDEVILA
Secretari general

UNIO SOCIALISTA DE CATALUNYA
Primer de Maig, 7 (Casa del Poble)
Tel. 11482.—Barcelona

Els agents de la reacció lerrouxista han perpetrat un atemptat contra la seguretat de la classe obrera de Catalunya, iniciant un moviment vaguístic caòtic i contra-revolucionari a favor del feixisme

Aquesta setmana va intentar-se anar a una vaga general emprant-se en la trista situació del proletariat de Saragossa, el qual fa més de quatre setmanes que sosté una vaga general per mor de la inèrcia i de les provocacions de l'autoritat central.

La classe obrera catalana ha demostrat sempre que sabia respondre a moviments de solidaritat moral. El que cal evitar és que hom faci joguina de les maniobres del lerrouxisme, venut als elements monàrquics interessats a ensorrar els avenços socials de Catalunya. La classe obrera no ha de secundar cap moviment que no sigui acordat per assemblees convocades a l'efecte, i que no sigui dirigit per homes amb garanties de llur responsabilitat.

El lerrouxisme i la F. A. I. són els germans siamesos que volen aguantar-se damunt la desesperació de la classe obrera. I de moment que aguanten ensorrats tots dos per la mateixa vergonya.

Els esforços i l'acció dels partits obrers han de tendir a precipitar la dissolució de les Corts de la República, divorciades de l'opinió pública i instrument dels feixistes.

Les esquerres i el socialisme peninsular han de portar aquest plec al carrer, a fi de determinar un moviment unànime del poble, com a Catalunya, perquè l'ofensiva contra el govern lerrouxista assoleixi una efectivitat i puguin restablir-se els drets conculcats. Com diu Gil Robles: cal fer el que sigui i arribar allà on calgui; però contra ell i els seus aliats lerrouxistes.

Besteiro ens dona la pauta del camí que cal seguir. No li fa por la dissolució d'aquest Parlament facciós i la convocatòria de noves eleccions; amb el ben entès que ha d'haver-hi acord entre republicans d'esquerra i socialistes per a presentar un front comú contra la reacció i el monarquisme diafressat.

Besteiro ha insistit sobre la necessitat d'un acord peninsular entre el Partit Socialista i les esquerres

Fins ara teníem lerrouxistes 'històrics'. D'ara endavant tindrem, també, socialistes històrics

El cas Trotski

El que hom està fent amb Lleó Trotski és una iniquitat inqualificable que ha de provocar la indignació de tots els homes sensibles. Sembla com si un destí implacable i sorrot s'hagi abatut damunt l'excelsionat col·laborador de Lenin i l'obligui, d'ençà de la seva caiguda, a no tenir un moment de tranquil·litat i a viure en una inacabable inquietud. I sembla també com si els instruments d'aquest destí siguin els diversos governs dels països on ha demanat acolliment, els quals o bé l'hi han refusat de ple o bé, al cap d'un temps d'haver-li atorgat el dret d'asil, tot d'un plegat li'n neguen i l'inviten a emigrar cap a una altra terra. Aquesta actitud és doblement injustificada.

Trotski no és pas un delinqüent vulgar i no té avui—això ha de saber-ho qualsevol govern mitjanament assabentat—cap mena de força en el sentit polític i revolucionari, perquè hom el tracti d'aquesta manera tan despietada; Trotski és una figura prou important i ha dut a terme—equivocadament o no; ara no és l'hora d'escatir-ho—una obra de prou magnitud i envergadura, la qual li dona el dret de passar a la història, perquè hom li tingui una mica més de respecte i de con-

sideració, sobretot en països com a França, on els emigrats monàrquics de tot arreu gaudeixen d'una perfecta llibertat d'acció; i en darrer terme, Trotski ha estat perseguit a causa de les seves idees i és un home que ha patit i que es troba en una situació prou dramàtica, perquè tots els homes de bona voluntat—i molt més encara, els que militen en els rengles del Socialisme—li expressin, en aquestes hores angoixoses en què no troba el repos a què té dret, llur simpatia i el desig que acabin ben aviat les seves vicissituds.

Ara que Catalunya—terra de llibertat l'ha qualificada algú—és troba regida per un Govern format per gent liberal, seria éscaient que la Generalitat interposés tota la seva influència prop del Govern de la República, perquè aquest permetés a Trotski la seva estada a la nostra terra, sotà la responsabilitat del nostre Govern.

Heus ací la suggerència que ens permetem de fer a l'Honorable Senyor Lluís Companys, President de la Generalitat, amb l'esperança que la recollirà amb la màxima simpatia i no la deixarà incontestada.

PAU CIRERA

A m a n i t s

LA SOLUCIÓ DELS PROBLEMES

Davant la caòtica situació per què travessa Saragossa, el Govern dels asteroides del planeta Lerroux, ha cregut convenient d'enviar-hi el super-mussolinià, ministre de la Governació, per tal de resoldre directament el greu problema. Arribar i moldre tot ha estat ú. Efectivament, el caracteritzat representant de la pandilla radical, el primer que ha fet ha estat seguir la tradició gastronòmica del partit lerrouxista, acudint a una fartanera. El segon, entornar-se'n. La pàtria agrairà com cal es seu sacrifici.

UNA LLEI QUE NO PASSA

La de contractes de conreu. Lliga Catalana disposada a vetllar per la pau i l'economia del camp català li posa el vet. La Lliga s'ha escorregut i ensenya les mitges al garró.

Agraïm, com cal, els desvetllaments cambonians. El que no acceptem de la Lliga són les seves ventositats.

Que no passi que cercant la pau

i l'economia es trobin amb la guerra i la misèria.

Creiem que més que un problema de competència és un problema d'excessiva paciència... per part nostra.

L'ALEGRIA D'«EL DEBATE» I LA NOSTRA ALEGRIA

El nostre ronyós i estimat colega, llança les campanes al vol, perquè segons ell, la posició del Govern de Madrid enfront la llei de contractes de conreu és l'enterrament definitiu de la política del «funesto bienio». Nosaltres també molt aviat les llançarem al vol, cridant a sometent. I agraiem l'oposició centrista i absorbent que tindrà la virtut màgica d'alçar Catalunya entera, disposada a destruir la política «setmesona».

DOS SISTEMES DE GOVERN

L'un, emprat preferentment pel gastronòmic partit radical: el sistema del «lunch».

L'altre, el que haurem d'emprar nosaltres a la primera ocasió que es presenti: el sistema de «Lynch».

FERROMA

Lliga Catalana, Lliga de traïdors, de mercenaris, d'explotadors: Poble, ja els coneixes, ja saps el que els Cambó i Ventosa han fet a Madrid, ja saps el tracte que es mereixen si proven de tornar a Catalunya

Davant el Tercer Congrés de la Unió Socialista de Catalunya.-19 i 20 de maig

Report del Comitè Executiu

(Acabament)

ACTUACIÓ POLITICA

El C. E. atent en tot moment a la situació política, tant la general espanyola com la local catalana, ha hagut d'actuar dues vegades en el transcurs del seu mandat en lluites polítiques electorals: en les eleccions de Diputats a Corts de novembre i en les de consellers municipals del 14 de gener d'aquest.

La vida de les Corts Constituents no havia estat tot el fecunda que havia d'ésser. La República havia vingut sense trastorns i l'entelheia d'una revolució sense violències ho havia dominat tot de tal manera, que el Govern i les mateixes Corts cregueren segura la marxa de l'Estat, abrigant-se sota el signe de la jurisdicció.

Dissoltes les Corts Constituents i convocades noves eleccions per al 19 de novembre, el C. E. tingué una visió clara del perill que s'apropava, i amb data 7 d'octubre llençà un manifest propugnant una àmplia concentració de les forces esqueranes. Per bé que la República no és més que un petit pas i un punt de partida en el camí de les nostres aspiracions, velérem ben clar que la República tenia enfront un perill enorme i que calia fer un esforç per a salvar de moment la República.

El nostre manifest fou només atès en part. Una fracció de les forces esqueranes, per bé que la més moderada, i un grup que s'havia separat de l'Esquerra (el grup «Opinió»), es deixaren enganyar per un equivocat concepte de les pròpies forces i per una equivocada visió de la política espanyola.

I les forces d'esquerra a Catalunya dividides en dues branques, donaren en alguns llocs el triomf a les dretes. Dels sis candidats que portàrem a la lluita, foren derrotats els dos de la circumscriptió de Barcelona, i aquest fou una prova de la visió justa del C. E. la qual visió, si haguessin estat compartida pels partits d'esquerra, hauria donat el triomf absolut als candidats d'esquerra. A propòsit de les eleccions del 19 de novembre, ocorregué un incident que hem d'esmentar. El dia 22 d'octubre, en ocasió d'un festival d'Esquerra Republicana de Catalunya a l'Estadi de Montjuïc, les joventuts d'Estat Català apareguren uniformades i anaren al festival en formació espectacular. Davant d'aquest fet, el C. E. dirigí una comunicació al President Francesc Macià, en la seva qualitat de President del Partit d'Esquerra, demanant-li explicació per aquell fet que tenia les aparències d'un feixisme principiant i amenaçant-lo amb la nostra separació de la coalició esquerrana. Constà bé, que el C. E. féu aquesta comunicació amb veritable dolor, ho lamentant que per una manca de sentit polític, les joventuts d'esquerra promoguessin una nova divisió en el bloc de les esquerres. Previem un triomf absolut de la Lliga si la nostra separació havia d'ésser consumada, però no teníem altre remei que posar-nos enfront de tot intent d'organitzacions de combat dependents d'un partit, fos el que fos.

Rebérem una comunicació del President, que honorablement podíem acceptar, i l'acceptàrem perquè hi anava involucrat un compromís de dissolució dels anomenats escamots d'esquerra. I el partit d'Esquerra complí la promesa, perquè les colles uniformades de les joventuts han estat dissoltes i no s'han produït noves manifestacions d'aquella naturalesa.

Els companys socialistes i els amics republicans del restant d'Espanya, no vegeran la situació amb la claredat que l'havia vist el C. E. de la U. S. C. I anaren disgregats i donaren el triomf a les dretes. Si haguessin fet la coalició, com es féu a Catalunya, no tindríem avui un Parlament monàrquic o monarquitzant com patim a les Corts espanyoles.

La segona lluita política en la qual haguerem d'intervenir, fou la de les eleccions de consellers municipals del dia 14 de gener.

La situació general, a Espanya, s'havia agreujat. El triomf aconseguit per les dretes en les eleccions generals, havia posat a llurs mans la direcció política, i dia a dia l'obra de les Constituents era sabotjada. Però al costat del dretisme del Poder central hi havia a Catalunya una situació netament esquerrana, un Govern autènticament fill de la Revolució del 14 d'abril i entre els dos Poders calia prendre una posició, perquè qualsevol afèliment de les esquerres a Catalunya era l'enfortiment i l'aparellament amb la política dretista espanyola.

Per això, en convocar-se les eleccions

del 14 de gener, el C. E. de la U. S. C. es va trobar en una situació de fet que no podia eludir i del qual no es podia desentendre. El noble de Catalunya havia de confirmar la seva voluntat liberal i esquerrana enfront de la República espanyola, en perill evident de prostituir-se i monarquitzar-se. Catalunya havia d'ésser el baluard de la República espanyola i el C. E. hagué d'obeir aquest imperatiu d'una manera ineludible. I anàrem coaligats amb Esquerra Republicana de Catalunya a Barcelona i aconsellàrem la mateixa coalició a totes les seccions de l'exterior i contribuïrem d'aquesta manera al triomf general de les esquerres als Ajuntaments catalans.

Entretant, entre les eleccions generals i les de consellers municipals, ocorregué un altre fet que obligà el C. E. a prendre sobre d'ell una altra responsabilitat, i fou la de decidir sobre la col·laboració al Govern de la Generalitat.

Mort el President Macià, quan tot just s'havia patentat el bloc monstruós de dretes espanyoles, fou ofert pel nou president, Lluís Companys, un lloc de Conseller a la U. S. C.

El C. E. recordà la col·laboració que primitivament havia tingut ja la U. S. C. en el Govern de la Generalitat i la creença posterior de la possibilitat de definir únicament des de l'oposició la situació constant nostra. Però la realitat dels fets ens imposà altra vegada un canvi de tàctica.

Davant l'oferta de Companys, al C. E. se li presentaren diverses solucions:

La primera, no acceptar; però, això comportava impossibilitar la formació d'un Govern d'esquerres i el fet de mantenir-nos a l'oposició portava el perill d'accelerar la descomposició esquerrana. De la decisió que prenguéssim, podrien deduir-se'n molts considerables. I davant del present que aconsellava persistir en la tasca d'enfortiment i d'unió de les forces esquerranes, decidírem contestar afirmativament a la proposta de col·laboració i acceptar un lloc entre els Consellers del Govern de Catalunya. Calia conservar el front únic esquerrà per a la defensa de l'autonomia de Catalunya i per a la defensa de la llibertat.

Ens quedava el recurs, no acceptant la col·laboració, d'unir-nos a la corrent revolucionària que s'anunciava a grans crits i a gran tarrabastall de mots groixuts i d'amenaques. Però ja des que aquesta posició revolucionària es va inaugurar al Centre d'Espanya, el C. E. tingué la visió clara del seu caràcter demagògic i purament baldrer, era l'exhibició, en opinió nostra, d'un espantall que naixia amb el perill enorme de caure en el ridícul, quan els fets que fatalment s'havien de produir en la política espanyola, fossin un senyal de l'hora d'esclatar el moviment revolucionari i aquest no esclatés. I segurs d'aquest caràcter esporàdic de la campanya revolucionària de moda, decidírem emprendre el camí de les actuacions serioses i acceptar un lloc en el Govern de Catalunya per a fer des d'ell una obra positiva com era la de contribuir a que l'obra del Govern català seguís sota el nostre esperó, un camí socialista.

Els fets ens han donat la raó. S'han produït veritables enormitats en la política espanyola; han estat sabotjades les lleis socialitzants de les Corts Constituents, ha estat votat un pressupost extraordinari per a la clerecia, s'ha publicat una llei vergonyosa d'amnistia, manen les dretes i el govern espanyol està a mans de les forces feudals de la passada monarquia, no hi ha, en el Govern d'Espanya, ni sentit de responsabilitat, ni dignitat; i, malgrat d'això, tota la campanya revolucionària s'ha esfumat, la posició revolucionària ha caigut en el ridícul i al C. E. de la U. S. C. li rau l'honor d'haver salvat d'aquest ridícul el nostre Partit.

Però hi ha més, encara. Tinguérem una clara visió de l'esdevenidor d'aleshores, que és una realitat avui. Veiem d'una manera diàfana que Espanya anava a la deriva cap els esculls de la reacció i que Catalunya podia salvar-se'n; però perquè Catalunya se'n salvés, havia d'arribar un moment que el fet veritablement revolucionari es produís a Catalunya, perquè era fatal que entre un Govern arcaic com l'espanyol i un Govern liberal com el català, es produís una ruptura tard o d'hora. I a l'hora d'aquesta ruptura calia que hi fóssim en primer rangle per a donar a la situació violent que ha d'arribar, l'empremta social que hem de marcar constantment en la política catalana. I perquè en aquestes hores de responsabilitat futura i de violències futures volíem

ésser-hi d'una manera decidida i a els llocs de més perill acordàrem acceptar la col·laboració, que volia dir, en definitiva, per a l'esdevenidor d'una Catalunya social, baluard d'una Espanya republicana, però si l'Espanya es despullés del sentit revolucionari de la República, per a l'esdevenidor d'una Catalunya social contra una Espanya monàrquica o monarquitzant.

En la nostra actuació política, doncs, ens ha acompanyat l'esperó. Tota altra posició i tot acció diferent haurien pogut ésser funestos per al nostre Partit. Hem obert, per altra banda, d'una manera íntegra, la ruta assenyalada per l'ortodòxia marxista, que ens mana col·laborar amb partits burgesos democràtics si la nostra col·laboració pot servir per a anar segant l'herba sota els peus a la societat burgesa.

L'ALIANÇA OBRERA

La intervenció de la U. S. C. a l'Aliança Obrera fou una veritable desviació del nostre camí, com a socialistes, però hi anàrem obert, més que res, a les aspiracions de molts dels nostres afiliats, que es deixaren impressionar per l'espectacularitat dels mots.

Fou després de les eleccions del 19 de novembre que les mateixes organitzacions que amb llur política titubejant i sense guia, tenien la culpa del desmoronament del sentit revolucionari de la República, aspiantades de llur obra volgueren cercar-hi remei i tractaren de fer un front únic de totes les forces obreres d'Espanya, per a evitar l'arribada del feixisme que es triomf de les dretes anunciava.

Forem convocats pel grup (dels atretas) sindicalista llibertari, i després de moltes incidències que tots coneixem, quedà constituïda de moment Aliança Obrera, amb els elements següents: U. S. C., U. G. T., Unió de Rabassaires, B. O. C., Sindicalistes llibertaris, Esquerra comunista, Sindicats de l'oposició i el grup socialista, dissident nostre, del P. S. O. E.

Repetim que la nostra intervenció a Aliança Obrera fou una desviació, perquè per a uns fins revolucionaris violents immediats, calia comptar amb totes les organitzacions de classe i hi mancaven assenyalant els comunistes oficials i la C. N. T. El producte era mancat i la Unió feta, ja en principi, havia de desmoronar-se fàcilment, perquè els elements constructius i que tenen un caire de responsabilitat en les lluites socials, no podran mai tenir èxit en una obra comú si aquesta pretenen fer-la aliant-se amb grups que no signifiquen res i amb organitzacions anarquistes, que són els enemics pitjors de la Revolució Social, tot i portar-la com un abrigall corrent. Era de preveure que la U. S. C., la U. G. T. i la Unió de Rabassaires, no podien fer una obra feiaent portant el ròssec dels altres grups que, els uns anarquistes i els altres de pur cabdillatge, no porten els ideals més que com a mostra i han de viure de l'intriga personal.

I la desfeta fou ràpida. Un d'aquests grups, esmentats darrerament, presentà un projecte de pacte, segons el qual tota organització de classe adherida a l'Aliança Obrera havia de renunciar a tota col·laboració amb partits burgesos. Malgrat que la proposició era un atac marcat contra la U. S. C. no el refusàvem en absolut; exigírem, però, que essent l'Aliança una projectada organització de caire nacional, calia que el signessin les centrals radicades a Madrid, o sigui les Comissions executives del P. S. O. E. i de la U. G. T. No podíem acceptar un compromís contrari a allò que en el futur podria ésser una necessitat de la nostra tàctica, com ho reconegueren la majoria dels components del Consell Regional de l'Aliança Obrera, quan el nostre representant els preguntà si, en compensació, es comprometien tots a participar en unes eleccions si així es cregués convenient. Els sindicalistes llibertaris, assenyaladament, contestaren que ells no s'apartarien mai del seu apoliticisme i aquesta resposta demostrà la impopularitat del pacte proposat.

I en aquesta posició de respecte a la tàctica pròpia de cada organització, ens ajudà sempre el representant de la U. G. T., fins que pogué més la intriga que les pròpies conviccions i les conveniències de l'organització representada, i es passà al camp contrari, és a dir, a fer el joc contra la U. S. C.

I sense que les directives centrals acceptéssim el famós pacte i malgrat que en un moment que consideràvem perill l'Aliança Obrera, anà a oferir-se al Govern de la Generalitat, tots els components de la famosa Aliança, llevat de la Unió de Rabassaires, presentaren a la U. S. C. l'últimatum de signar el pacte o separar-se d'Aliança Obrera. A l'hora d'ésser presentat

Unió Socialista de Catalunya

CONVOCATORIA

A totes les Seccions i Agrupacions

El Comitè Executiu de la «Unió Socialista de Catalunya», en compliment del que disposen els articles 12 i 13 dels Estatuts, convoca les seves Seccions i Agrupacions al

Tercer Congrés General Ordinari

que tindrà lloc a la Casa del Poble de Barcelona (Primer de Maig, 7) els dies 19 i 20 de maig vinent, per a tractar del següent

ORDRE DEL DIA

1. Validament de credencials.
2. Reglament de discussió.
3. Constitució del Congrés.
4. Nomenament de Ponències.
5. Informe del Comitè Executiu.
6. Informe del Grup parlamentari català.
7. Informe del Grup parlamentari espanyol.
8. Informe del Conseller d'Economia i Agricultura.
9. «Treball», diari. Informe de la Comissió.
10. Proposicions.

INSTRUCCIONS

— La primera sessió del Congrés tindrà lloc el dia 19, a les sis de la tarda.

— A cada Secció li correspon un delegat per dret propi i un altre per cada 25 cotitzants o fracció superior a 10.

— Els delegats designats hauran d'acreditar llur personalitat mitjançant la respectiva credencial signada pel President o Secretari general de l'Agrupació o Secció, i rebran, en canvi, en començar el Congrés, una targeta especial de Congressista, sense la qual no serà permesa a ningú l'estada al recinte del Congrés.

Barcelona, 20 de gener del 1934.

El Comitè Executiu de la «Unió Socialista de Catalunya».—El Secretari general, R. Folch i Capdevila.

aquest últimatum, la U. S. C. col·laborava ja en el Govern de la Generalitat.

No cal dir que ens separàrem d'Aliança Obrera i se n'ha separat després la Unió de Rabassaires i que s'ha realitzat el que havíem temut en ésser projectada l'entendiment Aliança: que no podia tenir vida perquè els elements que la integraven, si anaven guiats, aparentment, per un ideal comú, de fet cadascú d'ells hi portava el bagatge excessivament pesant de les seves particulars tàctiques enfront del problema d'una Revolució social.

El fet de l'Aliança obrera ens ha d'ésser una lliçó i aquesta l'hem de resumir en els mots següents: cal que el proletariat s'uni i que fer front a la Societat capitalista, però ha d'ésser sota la bandera socialista i amb les tàctiques socialistes per a aconseguir que el Poder polític passi a mans del proletariat.

PROPAGANDA I ORGANITZACIO

Hem fet tota la que els nostres mitjans econòmics ens han permès. Un partit de classe viu sempre en l'escassetat i és per això que la propaganda no la podem fer amb una intensitat il·limitada com desitjàriem.

No obstant, podríem fer una llista magnífica si detalléssim tots els actes que hem organitzat, mitjans i conferències, arreu de Catalunya. En són una bona prova els resultats.

Durant l'any a què fa referència aquest report, han estat creades les seccions següents:

Aiara de Carles, Bellví, Berga, Biosca, Borges Blanques, Calaf, Cadaqués, Castelló d'Empúries, Falset, Fonteta, Hospitalet del Llobregat, Lavern, La Granada, Montblanc, Morell, Navarres, Olot, Palafolls, Porrera, Sant Adrià del Besòs, Sant Cebrià de Vil·la, Sant Feliu del Llobregat, Sant Esteve de Palautordera, Torredembarra i Vic.

No esmentem les seccions procedents de la Federació Catalana del P. S. O. E. ingressades en virtut del Congrés de fusió del juliol del 1933, de les quals, a darrera hora, sense un motiu viable i mancament l'acord de fusió pres per unanimitat, i el de ratificació de l'Assemblea del mes de gener, s'han donat de baixa les agrupacions de Sitges i de Lleida. A part, ens hem vist obligats a expulsar per manca de disciplina les agrupacions de Sabadell, Tarragona i Tortosa. Cal afegir que en aquestes poblacions han estat reorganitzades les corresponents seccions de la U. S. C.

Hi ha també un nombre considerable

de Seccions en període de constitució que ben aviat ocuparan el seu lloc en les nostres llistes d'entitats adherides i augmentaran notablement el nombre d'afiliats.

Hem de fer constar que malgrat la tasca fetana estem satisfets. Però durant l'any de transcursada s'han succeït una colla d'esdeveniments que han fet impossible de dedicar una atenció preferent a la creació de Seccions noves; hem tingut dues campanyes electorals, hem tingut la preocupació constant de les divergències amb la Comissió Executiva del P. S. O. E.; hem estat assediats per les diverses ocasions de malestar polític que en llurs temporades àgides d'emoció han absorbit tota la nostra atenció; i tot això ha fet que hàgim hagut de distreure la nostra atenció de la de propaganda a l'exterior tan necessària a un Partit com el nostre en plena formació.

Quant a l'organització, hem esperonat repetidament les Seccions de cada comarca, per tal que constituïssin les respectives federacions comarcals. Per no estar totes constituïdes, no ha pogut ésser creat el Consell Central. Tenint, però, en compte la necessitat de crear aquest organisme, als efectes estatutaris, el C. E. ha pres l'acord, que aquest Congrés ha de referendar, que per a les comarques on hi hagi grans dificultats a constituir la federació, sigui per escassetat de seccions o d'afiliats o per altres causes, la Secció de la capital de la comarca nomeni un delegat perquè, junt amb els delegats de les Federacions ja constituïdes, formi el Consell Central.

Donem fi a aquest report fent vots perquè l'encert acompanyi el tercer Congrés en la presa d'acords i perquè al Congrés vinent poguem tots plegats presentar al camp del Socialisme un Partit fort i gràvid de promeses en bé dels nostres ideals.

Barcelona, abril del 1934.
El Comitè Executiu: Joan Comorera, M. Martínez Cuenca, R. Folch i Capdevila, Joan Fronjosa, Ramon Palomas, Antoni Obach, Joan Capdevila.

**Maripi,
Maripi, Maripi**
Es el calçat
preferit

Informe del Conseller d'Economia i Agricultura

Companys:

En els pocs mesos de tasca portada a cap pel representant de la U. S. C. en el Govern de Catalunya, el nom i el prestigi del partit no han sofert cap minva. Més aviat podria gosar dir que n'han sortit enfortits.

S'han complert lleialment els compromisos parlamentaris que el C. E. explanà abans d'acceptar la col·laboració governamental. La Llei de Contractes de conreu i les lleis cooperatistes, ho proven a bastament.

En l'obra estricta de govern, he de declarar que ha existit la mateixa lleialtat per part del President de Catalunya i de tots els seus col·laboradors. La llarga sèrie de fets socials, l'èxit esclatant de diverses vagues importants, la rapidesa en el compliment per part de tots de les lleis socials i de la llei del 8 d'abril, en són testimonis prou eloquents.

En la meua gestió directa, he tingut sempre com a norma l'interès públic i com a nord l'organització científica del departament i la creació ràpida dels òrgans que han de facilitar i ésser suport d'una nova i humana política econòmica: la dissolució de la C. R. I. F., l'estructuració dels serveis d'indústria, la reorganització dels serveis tècnics d'agricultura, el funcionament de les Comissions arbitrials creades per la Llei de conflictes del camp, la defensa dels consumidors davant la situació que ens ha imposat l'especulació monstruosa dels acaparadors de blat, l'organització dels serveis de cooperadors i de la Caixa de Crèdit agrícola i cooperatiu, el retorn a l'Ajuntament de Querol de la Vall de Núria que indegudament posseïa el Bisbe d'Urgell, l'organització del Consell Superior d'Economia segons les normes que en el seu temps estructurà l'estimat company Serra Moret, l'empenta donada als serveis de turisme en relació a les exigències i possibilitats actuals dels treballadors, la solució afortunada dels problemes que arruïnaven els productors d'arròs del Baix Ebre, la reorganització de la Junta Reguladora dels Continguts de fruits i verdures, l'impuls dels serveis d'aeronàutica que molt aviat es traduirà en fets, les gestions insistents per aplicar l'Estatut del Vi, els projectes de llei preparats i en preparació, la quantitat enorme de resolucions o de problemes propis de la vida diària del departament i que imposen llargues i feixugues jornades de treball i de responsabilitat: heus aci un resum que palesa, si més no, una voluntat decidida, una capacitat de treball i el desig profund de deixar plantada ben alta i ben honrada la nostra bandera.

Espero que la meua gestió mereixerà l'aprovació dels companys delegats i que voldrà fortificar llur confiança que en els moments que vivim de grans perills i de possibles actituds històriques més molt més necessària que mai.

Barcelona, maig de 1934.

JOAN COMORERA

NOTES

UNA CONFERÈNCIA SOBRE COOPERACIÓ

El pròxim divendres, dia 18, a les deu del vespre, el company Lluís Ardiaca parlarà, a l'Ateneu Popular de Gràcia, de «La Cooperació en l'Economia Catalana».

Secció de la Unió Socialista de Catalunya del districte VIII (Montmany, 24, Gràcia).—Dijous dia 17, a les deu de la nit, el company R. Folch i Capdevila donarà una conferència sobre el tema «Marxisme».

SECCIO DE BORGES BLANQUES

Diumenge dia 13, el company R. Folch i Capdevila donarà conferències sobre la Llei de Contractes de Conreu a Borges Blanques, a Juncada i a Torregrossa.

NOTA DE LA JOVENTUT ASSEMBLEA EXTRAORDINÀRIA

Diumenge, dia 13, a les 10 del matí, es celebrarà al local social, assemblea extraordinària, sota el següent ordre del dia:

Memòria del C. E.
Dimissió del C. E.
Elecció del nou C. E.
Nomenament de comitès.
Proposicions, precs i preguntes.

SECCIO DE CULTURA

Interrumpudes per causes alienes la sèrie de conferències-controvèrsies, organitzada per aquesta Joventut, avui tenim la satisfacció de fer avinent que el proper dimarts, a les deu de la nit, seran represes. Esperem que no hi mancarà ningú.

Actuarà el company J. Coloma, sobre el suggestiu tema *Funció de les cooperatives dins el règim capitalista*.

Records del Primer de Maig

Report de la Comissió Pro-TREBALL

Ara que l'arc de la vida es dobleva vers l'obaga i l'ànima està resentida del cansament de la pujada i del dur exili, és agradable de rememorar els anys juvenils quan l'entusiasme i la fe nova il·luminaven d'esperances la ment i el cor i hom es llançava a la batalla amb aquella gaia impremeditació que és la característica més bella de la joventut. Els anys, per als revolucionaris de la meua generació, no passaren lents i freds com bolves de neu, sinó que ens embolcallaren com d'una lava ardent que ens cremava les carns i ens destruïa el cor. Molts dels nostres van caure combatent; altres no resistiren els cops de l'adversa sort i es retiraren de la lluita; altres, encara — més rars, però més vils — es passaren a l'enemic. Però la major part resistiren i resisteixen front a l'enemic fermament i coratjosament, malgrat les aspreses i misèries de l'exili o les tortures de les presons o els turments del confinament. Tots ells — exiliats, empresonats i confinats — formen aquella minoria que la tirania tem i que un dia, plena d'entusiasme i esclatant totes les noses, avançarà com un riu immens i trasbalarà amb irresistible violència tota la brutalitat medieval que el feixisme ha acumulat per a tancar l'avenç als homes lliures gràvids de la irresistible voluntat de crear una societat menys injusta i, per tant, menys infame que l'actual.

Una de les etapes per a arribar a aquesta meta, és el Primer de Maig. Mussolini ho sap i per això l'ha prohibida a Itàlia. Però en aqueixa enigma galera rememoraran aquesta data amb gran sentiment, en parlaran als amics íntims, mormolaren paraules d'ira i l'aversió i l'odi al règim serpentejarà entre el poble i posarà de relleu la miserable vida del país, ja turmentat per la misèria i la fam.

I ja que allà, a la Itàlia encadenada, els companys recorden la festa del Primer de Maig com una festa florida de vida nova i d'esperança, ho serà de rememorar algun record personal inherent a aquesta data per a fer present als joves que la reacció no ha concedit, mai d'una manera espontània, la festa del Primer de Maig, sinó que el dret de manifestar lliurement la voluntat dels que treballen i sofreixen ha hagut d'ésser aconseguit a través de lluites sagnants que han produït no poques víctimes, entre les quals destaquen els màrtirs de Xicagó.

Devia tenir jo uns deu anys quan vaig sentir parlar, per primera vegada, del Primer de Maig com d'una festa d'un caràcter polític-social. No cal dir que jo no hi entenia res, però cal afegir que se'n parlava amb por perquè la premsa (aleshores tota burgesa, perquè de diaris proletaris no n'hi havia) pintava amb colors foscos els petits grups de socialistes que per tot, en les diverses ciutats d'Europa, volien organitzar la «vaga» del Primer de Maig. El mot «vaga», ja en aquell temps, en el qual les organitzacions proletàries estaven en embrió, produïa espant; i la premsa en feia ús a propòsit referint-se al Primer de Maig. Considero que aleshores el proletariat encara no tenia una consciència de classe i comprendreu totseguit que la gent, espantada, passava el dia Primer de Maig tancada a casa, amb la por que les bandes de mala gent invadissin els carrers i assaltesin els comerços. Aquesta por era encara més justificada si considerem que a Amèrica el Primer de Maig havia estat proclamat la festa dels anàrquistes, alguns dels quals havien comès actes terroristes i altres — innocents, però de conformitat als usos de la justícia nordamericana — havien estat penjats. Amb aquests pronòstics,

la festa del Primer de Maig presentava un aspecte trist. A Trieste — la meua ciutat natal i el lloc on aleshores jo vivia — es parlava de coves de conspiradors, de bombes que havien d'esclatar, de persones condemnades a mort... Coses per a fer posar la pell de gallina!... Però el govern austríac tenia la pell més aviat dura i no s'arredrava per tan poca cosa. No solament prohibí la festa, sinó que va ordenar que fossin obertes les escoles, i es donaren ordres als mestres perquè prenguessin nota dels alumnes que no hi anessin, per tal de castigar llurs pares. La meua mare, la bona burgesa respectuosa de les lleis, em va enviar a l'escola i mentre hi anava vaig trobar alguns condeixebles que discutien animadament en un angle d'un carrer. Em vaig acostar al grup i vaig veure que entre ells n'hi havia dos o tres que s'esgargame llaven per a convèncer els altres que aquell dia no anessin a l'escola, perquè... hi havia flors pels prats i papallones i l'herba verda i un espatec de sol que alegrava totes les coses. Les raons devien ésser molt convincents, perquè tot d'una esclatà un crit: A passeig l'escola!, i gairebé tots ens dirigírem al camp.

Arribats a un cert punt, vam veure que venien en sentit contrari alguns obrers endiumenjats i tots amb el clavell vermell al trauc de l'americana. Ens creiem que aquells homes venien a castigarnos amb uns quantos mastegots per haver abandonat l'escola, però amb gran sorpresa vam veure que alegrement s'unien a nosaltres. Més tard vaig saber que tres d'aquells obrers eren els pares dels tres companys que ens havien exhortat a que deixéssim d'anar a l'escola.

La jornada fou esplèndida; vam jugar incansablement mentre els obrers, asseguts damunt l'herba, parlaven entre ells de coses que havien d'ésser molt serioses a jutjar per la cara que feien. Recordo que un d'ells ens va cridar i ens va dir: —Nois, cal que sapiguen que heu participat en un acte polític que, malgrat ésser insignificant, assenyala una fita en el camí que les classes obreres s'han assenyalat. Quan sereu grans comprendreu clarament el significat d'aquesta jornada i no l'oblidareu mai més.

Des d'aleshores han passat més de quaranta anys i no l'he oblidada!

No l'he oblidada perquè la conseqüència d'aquella jornada fou (a més de la reprimenda casolana) també el meu primer procés polític. El mestre volia saber quins havien estat els nois que ens havien exhortat a no anar a l'escola i algú li va dir els noms. Tres obrers van ésser arrestats; els meus pares — com els dels altres nois que havien anat a la comitiva — foren condemnats a una multa i jo vaig ésser cridat pel jutge instructor, que volia de totes maneres saber de mi les coses que havien dit els obrers, i una mica perquè jo no ho sabia i una mica perquè no volia dir-ho, vaig passar molts mals moments, tant a l'escola com al tribunal. (Els meus pares m'havien prohibit de dir el que sabia, amenaçant-me amb les iredes de déu si hagués agreujat la situació dels arrestats.)

Aquell va ésser el meu Primer de Maig polític.

Pocs anys després, el govern austríac concedí que el Primer de Maig fos reconegut festa dels obrers, i així foren celebrades les

inoblidables festes de solidaritat humana, de promeses i d'esperances que commovien les gentades i donaven fe de l'alta educació civil preconitzada pel partit socialista.

La cosa durà fins que les bandes manades pel brigant Mussolini van prendre el poder a Itàlia. Vaig haver d'emigrar a la petita República austríaca. Aquella festa del Primer de Maig era veritablement la Pasqua dels obrers: Viena, la bellíssima capital danubiana, prenia ja el dia abans l'aspecte festiu quan la joventut socialista recorria els carrers amb músiques i banderes al·lusives al treball i a la fraternitat humana. L'endemà, pel cèlebre Ring, un dels carrers més elegants d'Europa, desfílaven les masses de treballadors entre un mar de banderes roges que voleïaven entre els cants i les músiques, entre els himnes i els discursos exultant el treball, la pau i la civilitat. Tretze anys vaig passar exiliat a Viena i mai no hi hagué el més petit incident per la festa del Primer de Maig.

Però l'any darrer, el sanguinari Dollfuss, que ja estava tramant amb els seus còmplices l'atac que havia de costar la vida a milers de treballadors i — no ho oblidem mai — a tres-cents seixanta-vuit infants, va prohibir a les masses que es reunissin i desfilassin pel Ring, i per a demostrar la força del seu govern cristianísim, va fer posar policies al llarg dels carrers i ocupar militarment tots els llocs estratègics. La intenció, cristianament homicida de Dollfuss i dels seus còmplices, ja va demostrar-se aleshores quan es veié pels carrers en festa de Viena, tot un arsenal d'armes, des de metralladores a tancs i a bombes de gasos...

Aquella manera de prendre sempre les coses pel costat humorístic i de confiar amb optimisme en la raó triomfant sobre el cretinisme organitzat en violència, havia d'ésser fatal. El feixisme — això és incontestable — és una pallassada en tots els països: Però no s'ha d'oblidar que és una pallassada tràgica, i, com totes les modes ridícules, té moltes facilitats de difusió. Per a abatrel no hi ha més que un mitjà: tallar-li les unglès i trencar-li les dents mentre és petit, perquè si el monstre reeix a esdevenir gran, no se'l pot abatrel sense que abans hagi sembrat el terreny de morts i omplert el país de dols, misèries i ruïnes.

Aquest any, les banderes roges de les reivindicacions proletàries no han voleiat al sol en la bellíssima Viena. Però en ella, havent triomfat la voluntat del papa Ratti i de Mussolini, impera triomfant la misèria, la ruïna, el sofriment i la mort.

Al lloc de la llibertat hi ha el botxí cristianísim. Allà on abans cantaven a la pau i al treball, ara és exaltada la violència en nom de Crist, que morí a la creu estimant i perdonant.

Després de quaranta anys, aquesta és la primera vegada que els treballadors no han pogut festejar llur Primer de Maig. Dollfuss, com a gran hipócrita que és, no ha tingut el coratge de prohibir la festa, però ha volgut transformar-la en la seva festa.

La qual cosa equival a dir: la festa del botxí.

I com l'haurà disfrutada, el senyor Dollfuss!

Però no es faci la il·lusió de disfrutar-la molt de temps. El dia de la revenja arribarà, n'estem segurs. El feixisme mateix és el que en la seva folla il·lusió de veure's créixer, treballa per a la nostra resurrecció i el nostre triomf.

Ens ha anorreat encara el llamp, Però l'esdevenidor és nostre i, com canta el poeta italià.

UMBERTO ERRANTE

La Comissió creada per l'anterior Congrés de la U. S. C. per a la conversió de JUSTÍCIA SOCIAL en diari no ha pogut fer altra cosa que embastar la tasca encomenada.

La primera qüestió a resoldre per a fer un diari és d'una dificultat enorme. Ens referim a la recaptació dels cabals necessaris per a assegurar la vida de la nova publicació. I aquesta dificultat creix d'intensitat quan es tracta de voler publicar un diari socialista que no pot tenir ingressos per publicitat, perquè la majoria de comandos d'anuncis no les pot atendre dignament.

Tenint això en compte la Comissió acordà de fer una emissió de Bons en quatre sèries per un total de 200.000 pessetes. Les quatre sèries són nomenades A, B, C i D, de pessetes 25, 50, 100 i 500 respectivament.

Fins al 31 de març darrer els bons col·locats són els següents:

De la sèrie A	119
De la sèrie B	46
De la sèrie C	22
De la sèrie D	18

La Comissió acordà també d'editar uns segells pro «Treball» de diferents colors, perquè tots els afiliats en poguessin adquirir. El preu assenyalat és de 10 cèntims per segell i fins a la mateixa data la venda de segells ha produït 1.487'30 pessetes.

A més, hem obtingut per donatius i ingressos extraordinaris, 989 pessetes.

Estem lluny de les 200.000 pessetes projectades però hem de tenir en compte que els nostres afiliats s'han vist assediats per dues subscripcions per a campanyes electorals i això ha estat la causa de l'escassetat de subscripcions de bons.

Des d'aquest aspecte econòmic, doncs, la Comissió pro «Treball» aprofita l'ocasió de presentar aquest report al tercer Congrés de la U. S. C. per fer una crida a totes les Seccions i agrupacions i a tots els afiliats perquè subscriuguin Bons. La subscripció pot ésser feta pagant-los a terminis, de manera que tothom tingui facilitats d'adquisició. A més, hem de recomanar a tots, igualment, que no oblidin l'adquisició de segells.

Cal fer un esforç si volem tenir un diari propi. I ho hem de voler, perquè sense una publicació diària que ens permeti de recollir les palpitations polítiques i socials, locals i generals, no és possible de crear un partit fort i no és possible de fer sentir la nostra veu de valer de la premsa burgesa, enemiga nostra.

I no podem sortir a llum que no tinguem la subscripció coberta. Les despeses de publicació d'un diari són enormes. Tenim fets escandalsos acurats dels quals resulta que les despeses de publicació cada mes (amb un tiratge de 6 a 10.000 exemplars) serien de prop de 30.000 pessetes. Tenint en compte que no podem comptar amb cap pressupost seriós d'ingressos per publicitat i suposant, però, que per aquest concepte poguéssim recollir, de moment, de 100 a 200 pessetes diàries, ens queda un marge de més de 20.000 pessetes a cobrir per subscripcions i la venda. Al preu de la premsa d'avui, de 250 pessetes per subscripció en caldrien almenys 6.000 subscriptors. No són xifres impossibles d'atènyer, però requereixen un temps preliminar i per salvar aquest temps cal tenir una resistència econòmica assegurada.

Si tots hi posem el nostre esforç, el diari pot sortir abans d'acabar l'any corrent. Pensem que no han subscrit Bons més que 200 afiliats aproximadament i els nostres afiliats es compten avui per diversos milers. Que tots els companys Delegats portin a llurs seccions el ressò d'aquesta aspiració i dintre de poc «Treball» veurà la llum.

Per tal de fer una agitació de propaganda havíem acordat de publicar un primer número el dia 1r de maig. Obrirem abans una enquesta per saber les condicions que els nostres companys creien que el diari hauria de reunir. Gairebé totes les contestacions assenyalaren la grandària de «L'Opinió» com a més convenient i un xic per aquest impuls i també perquè no podíem triar gaire gestionarem la publicació del número projectat a la impremta de «L'Opinió». No poguérem sortir a llum perquè ens exigien condicions inacceptables; una d'elles era la qüestió econòmica. Un tiratge de 10.000 exemplars ens resultava a més de 30 cèntims per número, i davant d'això acordàrem d'ajornar interinament l'execució del projecte.

Tot això és el que us podem dir a propòsit de «Treball». Amb fe i decisió sortirà a llum tan aviat com tots volem.

La Comissió: Martínez Cuenca, Escorça, Rossell Muntaner, Folch i Capdevila, Bernadó, Rull.

Dissabte dia 12

En el Casal d'esquerra del carrer Mallorca (Clot) el nostre company Joan Forment donarà una conferència sobre «Problemes que presenta la nova educació». L'acte serà a les 10 de la nit.

Vacances:

CALÇATS MARIPI

Els trobareu arreu on aneu.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Trimestre. . . 2'50 ptes.
Semestre. . . 4'50 " "
Any 8'00 " "

JUSTICIA SOCIAL

Redacció i Administració:
Primer de Maig, núm. 7
Telèfon núm. 11482
BARCELONA

Manifest a la classe obrera de Catalunya

La nostra força i les nostres raons

Els delegats que en el Congrés del Secretariat de la U. G. T. a Catalunya, que va tenir lloc a Barcelona els dies 13, 14 i 15 d'abril, varen retirar-se després d'una sèrie d'extralimitacions i anormalitats reglamentàries dels secretaris i dels delegats que els recolzaven, varen publicar una nota explicativa de llur posició. En aquesta nota es limitaven a parlar de les raons que de moment els havien mogut, ja que l'indole de llur mandat no permetia altra cosa. I davant d'un Congrés que es desenrotllava fora dels reglaments i amb un menyspreu absolut a la personalitat de les organitzacions; és a dir, trobant-nos davant d'uns delegats amb credencials irregulars, l'única cosa que pot declarar-se és que aquell Congrés era un Congrés faciós.

Avui, però, aquesta Comissió, que va a intentar de resoldre el problema sindical que té plantejat la classe obrera catalana, partint de la base que li proporciona l'acte realitzat per aquells delegats, el farà extens fins a abastar tots els aspectes que ofereix a la crítica serena i a la consciència de classe dels militants.

Comencem la nostra actuació sota auspicis admirables, tant pel nostre punt de vista com per les forces que ens segueixen. Car, malgrat el trucatge de credencials fet pels secretaris, els delegats que es retiraren representen una força que s'apropa als vint mil afiliats. I per a mesurar la importància d'aquesta xifra, cal tenir en compte que l'organització de la U. G. T., a Catalunya, no arriba als trenta-cinc mil.

La raó ens assisteix per a adreçar-nos a la classe treballadora per tal d'oferir-li la nostra força com a base de la seva unitat, exposant els termes d'un problema de reconstrucció sindical que s'ha volgut desvirtuar per mitjà de maniobres burocràtiques.

No ha estat, doncs, un fet anecdòtic el que ha motivat que el problema sindical s'agregés a Catalunya per la conducta d'uns dirigents sectaris i equivocats. L'incident ocasional va precipitar l'hora que aquesta qüestió prengué estat en la consciència dels obrers, i nosaltres la recollim complint un deure de classe.

La nostra tradició sindical

En el Congrés de la U. G. T. a Catalunya, participaven delegats que hi havien afluït de tots els medis que, a Catalunya, havien tingut ocasió de provar la seva capacitat de lluitadors. El nucli principal el constituïa aquell que, de sempre, s'havia consagrat a la creació dels Sindicats de la U. G. T., precisament en l'època en què fer obra sindical per a la U. G. T. era un veritable heroisme. Aquesta massa de militants que s'havien abeurat en la tradició pròpia de la U. G. T., una part d'ells s'havien adaptat a les necessitats de l'evolució i de l'experiència, i tenien punts de vista que en podríem dir completament moderns i actuals respecte al que havia d'ésser, a Catalunya, una organització sindical que pogués recollir la totalitat de les masses obreres, de la faïso relativa que això és possible. Una altra part continuava amb el mateix sentit de lluita, de to baix i restringit, que les circumstàncies havien imposat a la U. G. T. quan havia de limitar-se a agrupar incondicionals, i aquests havien de conservar el contacte gairebé per instint de conservació, davant la incomprensió, i, a vegades, l'hostilitat de la classe treballadora, desviada per les truculències anarquistes.

A més, s'hi trobaven en aquest Congrés, en una part important, un nucli considerable de militants que havien viscut les lluites socials i sindicals de la C. N. T., i que havien rectificat tàctiques i principis anacrònics i funestos per a la classe treballadora, i que volien sumar-se a una gran obra, ampla i comprensiva, de creació sindical. Aquests són els termes de l'oposició que covava dintre de la U. G. T. i que sols podien ésser aclarits amb un gran sentit de responsabilitat i donant a la U. G. T. una estructura de flexibilitat, en l'aspecte orgànic, i d'accés de la massa en les funcions executives, per mitjà d'una direcció responsable i controlada.

A Catalunya no poden existir organitzacions sindicals que siguin un clos tancat i sectari. Per aquesta raó hem viscut tots la tragèdia de la C. N. T. i la impotència de la U. G. T. I tant les masses com els militants que demanen rectificacions de mètodes caracteritzats per la manca de respecte als drets individuals, no es conformaran de cap manera a que puguin imperar en l'organisme sindical dintre el qual es mouguin, costum i procediments que són justament els que han motivat la crisi actual, i que sols amb la condició que siguin rectificats seria possible la convivència de tothom dintre una sola organització.

D'altra manera, ni valdria la pena que alguns homes haguessin marxat de Sindicats que havien reunit unànimement els treballadors, i que, d'altres, haguessin de desmentir la seva provada visió de les realitats. La U. G. T. no pot fracassar a Catalunya per les mateixes causes que va fracassar la C. N. T.

El moviment sindical i l'estructura de l'Estat

Podria prescindir-se de tota l'experiència, en un pla de concessions polèmiques, i enfocar les lluites sindicals segons una teoria o una abstracció reglamentària. Però, així i tot, els fets restarien els fets. La U. G. T. podria tenir la millor concepció del món respecte a mètodes sindicals i a estructura orgànica, sense que deixés d'existir una història del moviment sindical peninsular. I aquesta història de cinquanta anys ha tingut lloc sense que la U. G. T. pogués arrelar a Catalunya, existint a Catalunya un moviment sindical més poderós que el de la U. G. T. peninsular.

No pretenem escatir, ara, les causes que han fet que les coses hagin estat així, ni tampoc desconeixer que la C. N. T. no era pas una organització limitada a Catalunya. Això no té importància, car totes les organitzacions de classe, des de llur límit territorial, extenen llurs anhels a totes les altres zones geogràfiques, complint un deure de solidaritat de classe. La U. G. T. també és una organització peninsular, i no ha tingut mai força apreciable a Catalunya. Això vol dir que la consolidació d'un organisme en un lloc determinat depèn del grau d'adaptació en el medi que li és peculiar de que faci prova. I nosaltres creiem que, fins i tot amb mètodes de violència, o, en tot cas, de ponderació i de seny, a Catalunya tot és possible. Allò que no creiem possible, és que, després d'una trista experiència del proletariat internacional, en què s'han perdut molts anys i moltes energies, hi hagi encara militants que creguin que les co-

ses passen a tot arreu de la mateixa manera. I no ho creiem possible perquè no és veritat. Les teories, amb poques variants, podran ésser per a tots les mateixes; però quan es troba davant de fets, el millor que hom pot fer és inclinar-s'hi, que aquesta és la millor manera de servir la teoria.

Hi ha més. A Catalunya (i deixem de banda si és per les raons que acabem d'exposar o si és per altres raons), existeix una situació de fet, des del punt de vista constitucions, que crea una certa independència de moviments socialment i política. La majoria de coses d'interès quotidià que s'han de resoldre i aplicar en matèria social i administrativa, han de tenir lloc dintre els límits territorials i legals de Catalunya. Seria absurd que allò que reconeix la Constitució burgesa, no ho reconegués una organització de classe. Seria absurd i anti-obrer. I, una vegada més, la classe obrera de Catalunya no podria acceptar una situació moral d'inferioritat respecte als seus germans d'Espanya. I no podria acceptar-la perquè seria en detriment de la contribució a l'esforç del proletariat internacional que el proletariat de Catalunya ha de realitzar des del marc de les seves institucions que, ara com ara, són invariables, i que han contribuït a crear els mateixos companys del socialisme peninsular. I, francament, no volem creure que estiguin avergonyits de la seva obra.

El camí de la unificació sindical

La tasca que els dirigents de la U. G. T. a Catalunya no han comprès i que és de tota urgència portar a terme, és la de donar al proletariat de Catalunya el camí de retrobar la seva perduda unitat sindical, l'organització apropiada a aquesta unitat.

No volem confondre les activitats socials que incumbeixen a les organitzacions i les que corresponen als militants. No volem deixar-nos desviar per l'amor propi, per la gelosia d'una posició creada o per un sentimentalisme impropis de lluitadors experimentats. La unitat de la classe obrera, des del punt de vista sindical, no pot resoldre's amb lirismes i amb confusions de grups microscòpics, i, de vegades, insolvent i xantatgistes; sinó trobant un marc orgànic on pugui ésser enquibida. Fora del que es faci en aquest sentit, el demés és perdre el temps.

Per a la tasca apremiant d'ordre polític enfront de la reacció que amenaça totes les conquestes de la classe obrera, sempre seran possibles pactes fets amb el degut respecte a la posició de cada tendència i circumscrits a una finalitat d'eficàcia intel·ligent, ordenada i transitòria. Però seria criminal, per la suggestió d'un fet candent i passatger, d'oblidar els problemes permanents del proletariat i abandonar-los pels èxits fàcils de l'agitació oportunista i demagògica. Això, els militants responsables, no podran fer-ho mai.

La unitat sindical, a Catalunya, és a refer de bell nou. I els que no ho entenguin així, que no destorbin. I, sobretot, que no s'amaguin darrera organitzacions, tot el respectables que es vulgui, però que si no saben adaptar-se i prescindir d'interessos creats, no serveixen per a res.

A Catalunya, doncs, la unitat sindical espera encara el nou organisme que la pot portar a terme. I apremem-nos a dir que, a Espanya, aquesta unitat sindical està representada per la U. G. T. Perquè de la mateixa manera que, a Catalunya, fins als moments actuals, de fet, la unitat existia a través de la C. N. T., a Espanya, de fet i pels principis i la tradició que porta, a més, seria criminal voler realitzar la unitat d'altra manera que enfortint la U. G. T.

Amb la U. G. T. sempre, doncs. Però, entengui's bé, lliurement. Sotmesos, amb ningú, encara que ens parli en nom de la classe obrera. Perquè els problemes de dignitat, per a la classe treballadora, són de més magnitud i de més transcendència que els que es puguin plantejar amb la societat.

Sindicalisme i política

El moviment obrer, avui, no en dubta ningú, és un vast moviment polític. Nosaltres, en llançar aquest manifest per a posar les bases d'una nova organització sindical, i en fer una crida al proletariat de Catalunya perquè prengui posicions de defensa i d'unitat sindical de classe, no volem evadir un problema tan important.

No creiem que el moviment sindical, pel fet que el moviment obrer en el seu conjunt pugui considerar-se com un moviment polític d'una manera fonamental, hagi d'estar sotmès a un partit, per més proletari que sigui i per més fort que es pugui considerar. Cal diferenciar allò que en política és moviment de doctrina representada per un partit, del que és influència de la doctrina per ella mateixa, fins a presidir, en cadascun dels seus llocs corresponents, les orientacions i les funcions independents dels respectius òrgans del proletariat.

Entenem que, avui, el Socialisme, és la doctrina que, amb diverses interpretacions de detall, informa les propagandes de classe. En aquest concepte hi apleguem àdhuc el leninisme. No creiem, doncs, en un moviment sindical que volgués realitzar-se prescindint del conjunt del moviment polític i social de la classe treballadora. Com tampoc creiem en el domini dels Sindicats per un partit polític. Cadascú és independent i autònom en la seva pròpia esfera. I així, les coses queden clares.

El proletariat de Catalunya té la paraula. Les organitzacions avui disperses que pràcticament manquen de central sindical, han

de determinar si volen aplegar-se amb les que hem iniciat aquest moviment renovador. I, a tal efecte, els fem una crida i els adreçem una cordial invitació per a procedir a un canvi d'impressions.

Anem a emprendre una tasca de reconstrucció sindical sense defalliments i sense contemplacions per a ningú. I estem segurs, per les adhesions que hem rebut, que dintre poc serà un fet la unitat sindical del proletariat de Catalunya.

El Congrés de constitució

Les adhesions que tenim ens permeten anunciar, per un termini ben curt, la convocatòria del Congrés de constitució de la nova central sindical, el qual s'haurà de pronunciar sobre l'estructura, títol i orientacions que se li hagi de donar.

Abans, però, procedirem a una obra d'apropament amb totes les forces sindicals que encara no s'han definit respecte al gran problema de la unitat obrera a Catalunya, al mateix temps que a una intensa propaganda, en la qual sobresortirà el principi de la nostra solidaritat amb la classe obrera peninsular i internacional.

Preparem, també, la tasca d'orientació del nostre moviment sindical, damunt la base d'una plena responsabilitat de direcció, apartant-nos de prejudicis burocràtics i de direccions personals i oligàrgiques.

I, finalment, tenim interès a afirmar allò que és un principi inalterable de tot moviment: la seva autonomia ideològica i administrativa, mantenint-nos damunt la base de la tradició federalista del proletariat de Catalunya.

Adreça: Casa del Poble, Primer de Maig, 7, Barcelona.
Per la Comissió organitzadora:

El president,
J. FRONJOSA

El Secretari,
P. GAUSACHS

Per al "Full Oficial"

Havíem notat amb certa sorpresa que el «Full Oficial del Dilluns» ens feia objecte de les seves petites preferències. Si bé unes vegades mal publicava o publicava fragmentàriament notes i actes fets per nosaltres, altres vegades ens contava fins a la meticulositat els nostres efectius numèrics per a fer la revolució o ens situava deliberadament en companyia, no direm de gent que ens repugni, però el contacte de la qual no ens és gens grat.

Hem arribat a saber-ne els motius: entre els redactors de la casa hi ha una bona animeta que simpatitza amb una de les fraccions de classe que actuen a cà, i no perd ocasió per a distingir-nos tan malament com pot. La lleialtat és mitja vida, oi, «compañeros»?

Bé, moltíssimes gràcies; ara ja sabem a què atendre'ns. No dubtin ni un moment que si tenim ocasió el correspondrem com cal i amb tota deferència.

Mentrestant, agrairíem al senyor director del «Full» que parés essent d'aquestes coses. Això li ho diem en nom de la vella amistat que ens han dit que té amb alguns homes del nostre Partit, la qual cosa no és obstacle perquè des de l'un o l'altre lloc en què actua com a periodista hom intenti pegar de tant en tant copets de flanc al nostre Partit i als seus homes.

Suposem que ens haurem entès.

ECOP.—ROSSELLÓ, 84.—BARCELONA

Crèdit i Previsió

SOCIETAT COOPERATIVA
Corts, 678, 1.º - Tel. 26871

↓

L'objecte de la Societat es practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió emprant el lucre en aquestes activitats